

gelukkig verschijnsel, al zal stellig niet iedereen zoo erover denken! — is nà zijn tweeden roman, dus van Solaes af, het tweede het geval. De Boer schrijft zich los, moet zich noodzakelijkerwijze los schrijven uit een oude wereld-verbeelding en uit een oude techniek. Het valt slechts te betreuren (en dit is het, dat hardnekkig de ergernis oproept), dat het zulke prachtige onderwerpen zijn, die ten offer vallen aan dit langzaam zich voltrekkend bevrijdingsproces, dat De Boer, eenigszins als een speelsch kind, bouwt en omverwerpt, doch nimmer werkelijk voltooit.

Met dat al is hij een van de interessantste figuren in onze moderne letterkunde, iemand met een zon in zijn hart en handen aan zijn lijf; iemand in wiens talent men steeds weer opnieuw vertrouwen heeft, die men zijn misslagen vergeeft, omdat hij zoo weergaloos vitaal, zoo gul en eerlijk uitbundig met ons deelt, wat de Muze hem schonk. R. H.

ALB. DRAAYER—DE HAAS, *De Vlucht*. Bussum, Van Dishoeck, 1926.

Om maar met de deur in huis te vallen: deze novelle had een meesterstukje kunnen zijn, een kleine kostbaarheid als mevrouw Boudier's *De Straat*; maar, helaas, de Muze — die altijd lastige, altijd veeleischende juffrouw, niet waar? — heeft het anders beschikt. Zij kon geen genoegen nemen met het zwakke middenstuk van dit werk en de schrijfster wilde klaarblijkelijk niet wachten tot een gunstiger oogenblik. Voor de zooveelste maal heeft de ondoordachte haast (waarom, waartoe?) gezegevierd over den langzamen, natuurlijken groei en onherstelbaar zijn de gevolgen van haar triomph. Hoe kan een zoo volkomen schoon en stijlvol begin verlopen tot een groezele sentimentaliteit, tot een symboliek van „vel over been”, en hoe kan het einde weder zoo stil en hoog zijn, alsof geen grauwe vlakke van mislukking ertusschen lag!

Men kan er geen vrede mee hebben, leest en herleest . . . en stuit telkens op dezelfde plaatsen, men voelt de spanning wijken, het beeld wordt mat en vlak . . . Er is geen ontkomen aan, het wordt bijna een obsessie.

Niets rest dan het wrange uitspreken der teleurstelling. R. H.

F. F. VAN DER VEN, *De Groote Vinding*. Arnhem, N. V. Van Loghum Slaterus' U. M., 1925.

De vinding van den ouden heer Verne moge dan niet „actueel” meer zijn, zijn reis naar de maan is met heel wat meer fantazie, met heel wat meer talent óók, geschreven dan deze geheel naar de eischen des tijds toegeruste expeditie naar genoemd hemellichaam. Zeker, Van der Ven verstaat de kunst — men zou bijna zeggen: kent de trucjes — om spannend te schrijven, doch aan verbeeldingskracht ontbreekt het hem nagenoeg geheel. Men denkt eerder aan den, in zijn soort voortreffelijken, Ivans dan aan een nazaat van den grooten Franschen „futurist”!